

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 246

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 10 aprilie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
51.	— Ordin al ministrului sănătății pentru aprobarea Ghidului de diagnostic și tratament în fenilcetonurie	2
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 9 din 20 februarie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	3–12
	ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
27.	— Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Hotărârii arbitrale nr. 1 din 15 martie 2017 privind stabilirea criteriilor de repartizare a remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor, precum și a comisionului de colectare datorat organismului desemnat colector din utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, colectate de UCMR-ADA în temeiul Deciziei Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 41 din 10 martie 2008, respectiv Decizia Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 170 din 13 aprilie 2007, decizie prin care a fost desemnat drept organism de gestiune colector al remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor pentru utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune stabilite prin Decizia civilă nr. 271A din 2 noiembrie 2007, în referire la Metodologia privind utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune	13–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN pentru aprobarea Ghidului de diagnostic și tratament în fenilcetonurie

Văzând Referatul de aprobare nr. FB 538/2017 al Direcției generale de asistență medicală și sănătate publică,

având în vedere prevederile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ghidul de diagnostic și tratament în fenilcetonurie, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Anexa se poate accesa pe site-ul Ministerului Sănătății, la adresa www.ms.ro, accesând succesiv următoarele rubrici: „Minister”, „Legislație”, „Specialiști”, „Ghiduri medicale”, „Ghiduri clinice”.

Art. 3. — Direcțiile de specialitate din Ministerul Sănătății, direcțiile de sănătate publică, furnizorii de servicii medicale vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog

București, 27 ianuarie 2017.

Nr. 51.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 9

din 20 februarie 2017

Dosar nr. 3.317/1/2016

Gabriela Elena Bogasiu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
 Lavinia Curelea — președintele delegat al Secției I civile
 Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile
 Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
 Beatrice Ioana Nestor — judecător la Secția I civilă
 Carmen Georgeta Negriță — judecător la Secția I civilă
 Cristina Petronela Văleanu — judecător la Secția I civilă
 Lavinia Dascălu — judecător la Secția I civilă
 Raluca Moglan — judecător la Secția I civilă
 Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă
 Constantin Brânzan — judecător la Secția a II-a civilă
 Rodica Zaharia — judecător la Secția a II-a civilă
 Ileana Izabela Dolache — judecător la Secția a II-a civilă
 Lucia Paulina Brehar — judecător la Secția a II-a civilă
 Liliana Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
 Decebal Constantin Vlad — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
 Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
 Eugenia Ion — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
 Veronica Năstasie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 3.317/1/2016 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.217/111/2015 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse cele două rapoarte întocmite de judecătorii-raportori, care au fost comunicate părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind formulate puncte de vedere de către părți, respectiv recurentul-pârât Ministerul Afacerilor Interne și intimatul-pârât Inspectoratul General al Poliției Române.

Doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată că nu există chestiuni prealabile sau excepții, iar completul de

judecată rămâne în pronunțare asupra admisibilității sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din ședința publică de la data de 21 septembrie 2016, în Dosarul nr. 1.217/111/2015 aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept: *dacă în sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma inițială a reglementării — este inclus numai personalul contractual ori sunt incluși și funcționarii publici, respectiv funcționarii publici cu statut special, și dacă noțiunea de „funcționar public” la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 173/2015 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, include și funcționarii publici cu statut special.*

II. Expunerea succintă a procesului

2. Prin cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost modificată, reclamantul Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul teritorial Bihor, în reprezentarea membrilor săi, funcționari publici cu statut special, i-a chemat în judecată pe pârâții Inspectoratul de Poliție al Județului Bihor, Ministerul Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției Române, Instituția Prefectului Județului Bihor, Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor și Spitalul Clinic de Urgență „Avram Iancu” Oradea, solicitând obligarea pârâților să calculeze și să achite drepturile reprezentând tichete/vouchere de vacanță, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009*), respectiv „contravaloarea a 6 salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată pentru un salariat, cu începere de la data intrării în vigoare a actului normativ până în prezent”.

3. În drept, cererea reclamantului a fost întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 și ale Legii nr. 94/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea tichetelor de vacanță.

4. Pârâții au solicitat, în esență, respingerea acțiunii, invocând faptul că aceste drepturi prevăzute în forma inițială a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 se cuvin numai personalului contractual, iar după modificările aduse prin Legea nr. 173/2015 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2014 pentru

modificarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță (Legea nr. 173/2015), textul modificat nu include printre destinatarii săi și funcționarii publici cu statut special.

5. Prin Sentința nr. 2.592/CA/2015 din 19 noiembrie 2015, Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a respins ca prescrise pretențiile aferente perioadei de timp anterioare datei de 8 aprilie 2012 și ca nefondate restul pretențiilor din cererea de chemare în judecată.

6. În pronunțarea soluției, instanța de fond a reținut că sunt prescrise pretențiile reclamantilor referitoare la sume de bani aferente perioadei de timp anterioare datei de 8 aprilie 2012, dată care marchează intervalul de 3 ani anterior introducerii cererii de chemare în judecată, în raport cu prevederile legale care reglementează instituția prescripției extinctive și termenul general de prescripție de 3 ani.

7. Pretențiile reclamantilor aferente perioadei 8 aprilie 2012—8 aprilie 2015 (data introducerii acțiunii) au fost respinse ca nefondate, față de faptul că prevederile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 nu sunt aplicabile reclamantilor, care au calitatea de funcționari publici, ci sunt aplicabile doar personalului contractual.

8. Tribunalul a arătat că dreptul funcționarilor publici la acordarea voucherelor de vacanță a fost reglementat doar în urma modificării legislative aduse prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 173/2015, însă această modificare a intrat în vigoare abia la data de 4 iulie 2015, ulterior introducerii cererii de chemare în judecată, respectiv datei de 8 aprilie 2015. În speță, reclamantii sunt funcționari publici și au solicitat acordarea drepturilor privind tichete/vouchere de vacanță de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 și până la data formulării cererii de chemare în judecată, adică pentru o perioadă în care prevederile art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 nu le erau aplicabile, fiind aplicabile doar personalului contractual.

9. Împotriva sentinței pronunțate de prima instanță au declarat recurs atât reclamantul Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul teritorial Bihor, cât și pârâțul Ministerul Afacerilor Interne, fiind formulat și recurs incident de către pârâțul Spitalul Clinic de Urgență „Avram Iancu” Oradea.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

10. Prin Încheierea de sesizare din data de 21 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.217/111/2015, Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele aspecte:

a) existența unei cauze în curs de judecată, în condițiile în care cauza de față se află în faza recursului declarat împotriva Sentinței nr. 2.592/CA/2015 din 19 noiembrie 2015 a Tribunalului Bihor, urmând a fi pronunțată o decizie definitivă;

b) cauza se află în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Oradea investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă;

c) de lămurirea sferei de aplicare a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, respectiv art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 173/2015, depinde soluționarea fondului cauzei, în speță reclamantii fiind funcționari publici cu statut special;

d) problema de drept enunțată este nouă, după consultarea jurisprudenței constatându-se că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

e) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

11. Recurentul-reclamant a apreciat că cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura reglementată de art. 519 din Codul de procedură civilă este admisibilă și soluționarea litigiului depinde de hotărârea prealabilă ce se va pronunța în privința problemelor de drept semnalate.

12. Prin punctul de vedere formulat, recurentul-pârât Ministerul Afacerilor Interne a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, deoarece chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită nu au influență hotărâtoare asupra modului de soluționare a acțiunii principale, întrucât textele de lege invocate nu sunt esențiale pentru dezlegarea cauzei.

13. Celelalte părți nu și-au exprimat punctele de vedere.

14. După comunicarea celor două rapoarte întocmite în cauză, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, au fost formulate puncte de vedere de către recurentul-pârât Ministerul Afacerilor Interne și intimatul-pârât Inspectoratul General al Poliției Române.

15. Prin punctul de vedere înregistrat la data de 16 februarie 2017 recurentul-pârât Ministerul Afacerilor Interne a arătat că polițiștilor — funcționari publici cu statut special nu le este recunoscut dreptul la acordarea voucherelor de vacanță.

16. Intimatul-pârât Inspectoratul General al Poliției Române, prin punctul de vedere depus la data de 15 februarie 2016, a solicitat respingerea sesizării ca fiind inadmisibilă, arătând că, în speță, normele legale privind acordarea voucherelor de vacanță nu suportă interpretări diferite, așa cum rezultă și din practica judiciară de la nivelul instanțelor naționale, iar chestiunea invocată nu este una nouă, situația neacordării voucherelor de vacanță subzistând încă din anul 2009.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

17. Completul de judecată al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal sesizat cu soluționarea recursului a opinat că se impune o interpretare extensivă a textului de lege, în sensul că în sfera destinatilor drepturilor reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 sunt incluși și funcționarii publici (respectiv funcționarii publici cu statut special), rațiunea acordării tichetelor/voucherelor de vacanță fiind aceea a recuperării și întreținerii capacității de muncă a salariaților, remediu pe care legiuitorul, indiferent de sistemul de finanțare și subordonare, îl asigură tuturor angajaților, fiind irelevant dacă aceștia prestează activitate în temeiul unui contract individual de muncă sau în baza unui raport de serviciu.

18. Cât privește cuprinsul noțiunii de funcționar public, în accepțiunea art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 173/2015, este evident că, în absența unei distincții din partea legiuitorului, aceasta include și funcționarul public cu statut special, fiind incidentă regula de interpretare logică *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, respectiv unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să distingă.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

19. În urma solicitării adresate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat care este practica judiciară cu privire la chestiunile de drept în discuție și au transmis hotărâri judecătorești relevante.

20. Curtea de Apel București a arătat, cu privire la prima chestiune supusă analizei, că în sfera destinatilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 8/2009 este inclus numai personalul contractual, nu și funcționarii publici (inclusiv cei cu statut special). Noțiunea de funcționar public, la care se face referire în cea de-a doua chestiune de drept, include și funcționarii publici cu statut special. S-au anexat următoarele hotărâri relevante, rămase definitive:

— Decizia civilă nr. 2.216 din 14 aprilie 2016 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.131/87/2015;

— Decizia civilă nr. 2.229 din 14 aprilie 2016 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 30.178/3/2015;

— Decizia civilă nr. 4.585 din 6 octombrie 2016 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 30.179/3/2015.

21. *Curtea de Apel Târgu Mureș* a comunicat că practica judiciară la nivelul Tribunalului Mureș — Secția de contencios administrativ și fiscal este în sensul că, în categoria destinatarilor drepturilor prevăzute de art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 — în forma inițială a acestei reglementări, nu sunt incluși și funcționarii publici cu statut special, menționându-se că sunt aplicabile dispozițiile cuprinse în Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 188/1999*), ce reglementează statutul funcționarului public, iar, în conformitate cu dispozițiile art. 4 din acest act normativ, raporturile de serviciu se nasc și se exercită pe baza actului administrativ de numire, emis în condițiile legii. Așadar, s-a reținut că funcționarii publici, inclusiv cei cu statut special, își desfășoară activitatea în baza unui act administrativ de numire în funcția publică, și nu în temeiul unui contract individual de muncă. S-a avut în vedere că, deși prin modificările aduse de Legea nr. 173/2015, categoria funcționarilor publici, din care fac parte și reclamanții care au calitatea de funcționari publici cu statut special a fost inclusă expres în categoriile de persoane care pot beneficia de tichete de vacanță, punerea în aplicare a acestui drept salarial nu s-a realizat, întrucât pentru perioada 2012—2015 nu au fost prevăzute fonduri în acest sens potrivit unor dispoziții legale exprese.

În sensul acestei practici judiciare au fost remise următoarele hotărâri judecătorești, rămase definitive ca urmare a neexercitării căii de atac a recursului:

— Sentința nr. 359 din 13 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.226/102/2015;

— Sentința nr. 344 din 10 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.245/102/2015;

— Sentința nr. 447 din 17 iunie 2016 pronunțată de Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.256/102/2015;

— Sentința nr. 359 din 13 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.226/102/2015;

— Sentința nr. 510 din 14 iulie 2016 pronunțată de Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.269/102/2015.

22. *Curtea de Apel Pitești* a comunicat că practica judiciară la nivelul instanțelor judecătorești din circumscripția sa teritorială este în sensul respingerii cererilor de acordare a tichetelor de vacanță, iar pentru a ilustra orientarea jurisprudențială indicată au fost înaintate următoarele hotărâri judecătorești:

— Sentința nr. 393 din 9 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Vâlcea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 75/90/2016, nerecurată;

— Sentința nr. 638 din 21 iunie 2016 pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția civilă în Dosarul nr. 1.257/109/2016, nerecurată;

— Sentința nr. 907 din 17 octombrie 2016 pronunțată de Tribunalul Argeș — Secția civilă în Dosarul nr. 3.055/109/2016, recurată.

În cuprinsul hotărârilor remise instanțele au reținut, în esență, că acțiunea reclamanților, care au statut de funcționari publici în cadrul unităților administrativ-teritoriale, este neîntemeiată, întrucât prin acte normative succesive privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice nu au fost prevăzute sume pentru acordarea de tichete/vouchere de vacanță.

23. *Curtea de Apel Galați* a comunicat că opinia unanimă a judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Galați este în sensul că în sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 — forma inițială a reglementării — nu sunt incluși funcționarii publici, respectiv funcționarii publici cu statut special, ci numai personalul contractual, angajat cu contract individual de muncă. Astfel, acțiunile având ca obiect acordarea voucherelor de vacanță prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, formulate de funcționarii publici au fost respinse, instanțele reținând că tichetele de vacanță se acordă, potrivit dispozițiilor legale, numai dacă există un contract individual de muncă, iar angajatorul are capacitatea financiară de a suporta costurile tichetelor de vacanță. Cum funcționarii publici nu sunt încadrați pe bază de contract individual de muncă, ci sunt numiți prin act administrativ al conducătorului instituției publice, nu intră în sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009. Instanțele au mai reținut că, pentru anii 2014 și 2015, deși modificările legislative au prevăzut că voucherele de vacanță se acordă și funcționarilor publici încadrați în instituțiile publice definite conform Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și în instituțiile publice locale definite conform Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și subordonare, inclusiv cele care se finanțează integral din venituri proprii, acordarea însă a acestor drepturi se face în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetele de stat sau, după caz, în bugetele locale. Or, în perioada 2012—2015 au fost emise o serie de acte normative în ceea ce privește reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar care au prevăzut expres neincluderea în bugetele instituțiilor publice centrale, ale oricăror autorități publice a sumelor de bani necesare pentru acordarea tichetelor cadou, tichetelor de vacanță personalului din cadrul acestora.

În ceea ce privește noțiunea de „funcționar public” la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, modificat prin Legea nr. 173/2015, punctul de vedere exprimat de judecătorii tribunalelor Galați, Brăila și Vrancea este în sensul că noțiunea de „funcționar public” include și funcționarii cu statut special.

În sensul jurisprudenței evocate au fost atașate următoarele hotărâri judecătorești:

— Sentința nr. 630 din 20 iulie 2016 pronunțată de Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 299/121/2016, definitivă prin respingerea recursului prin Decizia nr. 1.080 din 4 octombrie 2016 a Curții de Apel Galați;

— Sentința nr. 463 din 2 iunie 2016 pronunțată de Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.309/85/2015, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 14 din 13 ianuarie 2016 pronunțată de Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.521/121/2015, definitivă prin respingerea recursului prin Decizia nr. 747 din 26 mai 2016 a Curții de Apel Galați;

— Sentința nr. 212 din 8 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal

în Dosarul nr. 6.839/3/2015, recurată, cauza fiind suspendată conform art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

24. *Curtea de Apel Iași* a identificat ca practică judiciară Sentința nr. 409 din 23 noiembrie 2015 pronunțată de Tribunalul Vaslui — Secția civilă în Dosarul nr. 1.379/89/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 514 din 16 mai 2016 a Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal, și Sentința nr. 358 din 21 aprilie 2016 pronunțată de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.549/99/2015, definitivă prin Decizia nr. 801 din 20 septembrie 2016 a Curții de Apel Iași — Secția de contencios administrativ și fiscal. Din cuprinsul hotărârilor atașate rezultă că instanțele au apreciat în privința obiectului supus analizei că, până la data de 1 august 2015, dispozițiile art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 prevedeau posibilitatea acordării tichetelor de vacanță numai pentru personalul încadrat cu contract de muncă. Prin Legea nr. 173/2015 a fost extinsă sfera subiecților cărora li se aplică textul de lege, inclusiv în privința funcționarilor publici. S-a avut în vedere și faptul că pentru întreaga perioadă 2012—2015 nu a fost îndeplinită nici cea de-a doua condiție a acordării tichetelor de vacanță prevăzută de art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, respectiv cea care vizează că tichetele de vacanță se acordă în limita sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau bugetele locale, deoarece în perioada respectivă au existat dispoziții legale succesive care au prevăzut expres că în bugetele instituțiilor publice nu se prevăd sume cu această destinație.

25. *Curtea de Apel Craiova* a comunicat, relativ la sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, că în practica judiciară conturată la nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel Craiova și al tribunalelor arondate s-a reținut că textul menționat, în redactarea inițială (în vigoare în intervalul 24 februarie 2009 — 4 iulie 2015), nu este aplicabil funcționarilor publici, respectiv funcționarilor publici cu statut special, ci exclusiv salariaților încadrați în temeiul unui contract individual de muncă, în condițiile în care angajatorul are capacitatea financiară de a suporta costurile tichetelor de vacanță.

Au fost atașate următoarele hotărâri relevante:

— Sentința nr. 492 din 14 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.022/101/2015, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 718 din 25 mai 2015 pronunțată de Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.550/101/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 982 din 23 martie 2016 a Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal;

— Sentința nr. 1.198 din 16 septembrie 2016 pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.604/95/2016, recurată;

— Sentința nr. 450 din 18 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 12/95/2016, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 442 din 18 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 57/95/2016, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 616 din 12 octombrie 2016 pronunțată de Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 955/104/2016, recurată;

— Sentința nr. 615 din 12 octombrie 2016 pronunțată de Tribunalul Olt — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 952/104/2016, recurată.

În ceea ce privește noțiunea de „funcționar public”, deși nu au fost identificate hotărâri judecătorești care să trateze punctual

aspectul în discuție, s-a arătat că opinia majoritară a judecătorilor este în sensul că art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 173/2015, este aplicabil tuturor funcționarilor publici, neexistând niciun temei legal pentru a exclude din această categorie funcționarii publici cu statut special.

26. *Curtea de Apel Brașov* a identificat Dosarul nr. 3.384/62/2015 în care s-a pronunțat Decizia nr. 730 din 11 octombrie 2016 a Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Curții de Apel Brașov, în cuprinsul căreia instanța a reținut că, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, în forma în vigoare până la apariția Legii nr. 173/2015, în sfera destinatarilor prevederilor acestei ordonanțe este inclus numai personalul contractual, nu și funcționarii publici și că legiuitorul a exceptat expres de a prevedea în bugetele pentru anii 2012—2014 sumele pentru acordarea tichetelor de vacanță și a voucherelor de vacanță pentru personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice, ca măsură de politică financiară ce ține exclusiv de resortul legiuitorului.

Aceeași practică judiciară este conturată și la nivelul tribunalelor Covasna și Brașov, așa cum rezultă din Sentința nr. 904 din 13 octombrie 2016 pronunțată de Tribunalul Covasna — Secția civilă în Dosarul nr. 788/119/2016, rămasă definitivă prin respingerea recursului, conform Deciziei nr. 47 din 18 ianuarie 2017 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, și Sentința nr. 158 din 25 februarie 2016 pronunțată de Tribunalul Covasna — Secția civilă în Dosarul nr. 1.248/119/2015, definitivă prin respingerea recursului prin Decizia nr. 530 din 29 iunie 2016 a Curții de Apel Brașov.

Noțiunea de „funcționar public” la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, modificat prin Legea nr. 173/2015, include și funcționarii cu statut special (de exemplu, Sentința nr. 637 din 15 iunie 2016 pronunțată de Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.235/62/2015, definitivă).

27. *Curtea de Apel Ploiești* a identificat, ca practică judiciară, hotărâri judecătorești prin care instanțele au respins acțiunile având ca obiect cereri prin care s-a solicitat acordarea contravalorii tichetelor/voucherelor de vacanță pentru diferite perioade de timp, în pronunțarea soluțiilor reținându-se împrejurarea că nu este îndeplinită condiția impusă de art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 pentru acordarea acestor drepturi, din moment ce legiuitorul a stabilit, prin acte normative succesive, că în bugete nu se prevăd sume în acest scop.

Prin Sentința nr. 337 din 9 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.702/105/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 1.457 din 5 octombrie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, instanța a reținut și faptul că, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 173/2015, voucherelor de vacanță se puteau acorda numai personalului contractual.

Cu titlu de practică judiciară au fost anexate următoarele hotărâri judecătorești:

— Sentința nr. 230 din 12 februarie 2016 pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.184/105/2015, recurată; Sentința nr. 509 din 15 aprilie 2016 pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 677/105/2016; Sentința nr. 1.003 din 16 iunie 2016 pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.539/105/2016. Aceste hotărâri vizează însă funcționarii publici din cadrul unităților administrativ-teritoriale, cauzele

afându-se în recurs pe rolul Curții de Apel Pitești și sunt suspendate potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă;

— Sentința nr. 697 din 17 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.613/105/2015, definitivă prin respingerea recursului prin Decizia nr. 1.825 din 15 noiembrie 2016;

— Sentința nr. 580 din 26 aprilie 2016 pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.709/105/2015, recurată, cauza fiind suspendată conform art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă;

— Sentința nr. 801 din 27 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.765/105/2016, recurată.

28. *Curtea de Apel Constanța* a comunicat că practica judiciară a instanței este în sensul că reclamanții — funcționari publici — nu se înscriu în noțiunea de personal încadrat prin încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 — forma inițială a reglementării, astfel încât acțiunile acestora privind acordarea contravalorii tichetelor de vacanță anterior anului 2014 au fost respinse, ca nefondate, cu această motivare.

Au fost înaintate următoarele hotărâri judecătorești:

— Decizia nr. 368 din 19 mai 2016 pronunțată de Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 4.986/118/2015;

— Sentința nr. 2.353 din 18 decembrie 2015 pronunțată de Tribunalul Tulcea — Secția civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.700/88/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 667 din 26 septembrie 2016 a Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal;

— Sentința nr. 918 din 26 iulie 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.878/118/2016, definitivă prin respingerea recursului prin Decizia nr. 968 din 8 decembrie 2016 a Curții de Apel Constanța;

— Sentința nr. 544 din 28 aprilie 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.169/118/2015, recurată;

— Sentința nr. 865 din 22 iunie 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.880/118/2016, definitivă prin respingerea recursului prin Decizia nr. 1.015 din 21 decembrie 2016 a Curții de Apel Constanța.

În ceea ce privește cea de-a doua chestiune de drept s-a arătat că din practica analizată rezultă că nu s-a ridicat o atare problemă de drept în cauzele înregistrate în această materie.

Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal a comunicat că practica judiciară la nivelul secției a fost în sensul că în sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 nu sunt incluși și funcționarii publici, respectiv funcționarii publici cu statut special, aspect ce rezultă din cuprinsul următoarelor hotărâri judecătorești:

— Sentința nr. 672 din 24 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 831/118/2016, nerecurată;

— Sentința nr. 457 din 8 aprilie 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.158/118/2015, nerecurată;

— Sentința nr. 619 din 12 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 841/118/2016, nerecurată;

— Sentința nr. 1.150 din 28 septembrie 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.297/118/2016, recurată;

— Sentința nr. 656 din 19 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 833/118/2016, nerecurată.

În ceea ce privește noțiunea de „funcționar public” s-a comunicat că practica secției în privința interpretării art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, modificat prin Legea nr. 173/2015, include și funcționarii publici cu statut special, însă acordarea tichetelor de vacanță se poate realiza doar prin includerea sumelor aferente tichetelor de vacanță în bugetele anuale ale instituției publice, aspect evidențiat în cuprinsul Sentinței nr. 1.150 din 28 septembrie 2016 pronunțată de Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.297/118/2016, rămasă definitivă prin respingerea recursului, prin Decizia nr. 65 din 30 ianuarie 2017 a Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

29. *Curtea de Apel Suceava* a înaintat hotărâri judecătorești pronunțate de tribunalele din circumscripția sa teritorială, din cuprinsul cărora rezultă că practica judiciară conturată la nivelul acestor instanțe este în sensul respingerii acestor acțiuni, instanțele reținând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de acordare a contravalorii voucherelor de vacanță, atât timp cât legiuitorul, prin acte normative succesive, a prevăzut expres că nu se acordă aceste drepturi, nefiind prevăzute în buget sumele aferente:

— Sentința nr. 861 din 16 iunie 2016 pronunțată de Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.248/86/2016, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 1.063 din 4 decembrie 2015 pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.888/40/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 710 din 14 iunie 2016 a Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal;

— Sentința nr. 13 din 7 ianuarie 2016 pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.790/40/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 505 din 18 aprilie 2016 a Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal;

— Sentința nr. 465 din 8 septembrie 2016 pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 895/40/2016, definitivă prin respingerea recursului, prin Decizia nr. 136 din 25 ianuarie 2017 a Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal;

— Sentința nr. 531 din 4 octombrie 2016 pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 825/40/2016, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 908 din 20 octombrie 2015 pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.467/40/2015, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 91 din 24 februarie 2016 pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.208/40/2015*, definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 301 din 18 mai 2016 pronunțată de Tribunalul Botoșani — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.021/40/2015, definitivă prin nerecurare.

30. *Curtea de Apel Alba Iulia* a identificat Sentința nr. 150 din 2 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.927/97/2015, definitivă prin respingerea recursului prin Decizia nr. 1.805 din 6 decembrie 2016 a Curții de Apel Alba Iulia, prin care acțiunea a fost respinsă, întrucât interdicția de acordare a tichetelor/voucherelor de vacanță a fost prevăzută expres prin acte normative succesive.

31. *Curtea de Apel Cluj* a arătat că, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 — forma inițială a reglementării, pentru instituțiile publice și celelalte entități prevăzute de lege, obligația de acordare a tichetelor de masă era prevăzută strict pentru personalul contractual, aspect susținut și de către practica judiciară în această materie, existentă la nivelul Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal. Ulterior, textul art. 1 alin. (2) a fost modificat prin Legea nr. 173/2015, în interpretarea căruia practica judiciară conturată a fost în sensul că în cuprinsul noțiunii de „funcționar public” sunt incluși și funcționarii publici cu statut special.

Opiniile furnizate de tribunalele Cluj, Maramureș și Sălaj converg în același sens, iar pentru evidențierea practicii judiciare au fost anexate următoarele hotărâri judecătorești relevante:

— Decizia nr. 574 din 21 aprilie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.178/117/2015;

— Sentința nr. 4.765 din 9 decembrie 2015 pronunțată de Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.131/100/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 494 din 6 aprilie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal;

— Decizia nr. 757 din 6 iunie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.721/117/2015;

— Sentința nr. 3.869 din 7 decembrie 2015 pronunțată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 2.009/117/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 827 din 15 iunie 2016 a Curții de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal;

— Sentința nr. 1.893 din 19 octombrie 2015 pronunțată de Tribunalul Sălaj — Secția civilă în Dosarul nr. 1.199/84/2015, rămasă definitivă prin neapelare;

— Sentința nr. 1.039 din 9 septembrie 2016 pronunțată de Tribunalul Sălaj — Secția civilă în Dosarul nr. 360/84/2016, rămasă definitivă prin nerecurare;

— Sentința nr. 1.694 din 5 octombrie 2015 pronunțată de Tribunalul Sălaj — Secția civilă în Dosarul nr. 966/84/2015, rămasă definitivă prin Decizia nr. 454 din 22 februarie 2016 a Curții de Apel Cluj — Secția I civilă.

32. *Curtea de Apel Timișoara* nu a identificat hotărâri judecătorești prin care să se fi examinat problema de drept semnalată, însă judecătorii Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul instanței au opinat că în categoria funcționarilor publici prevăzuți de art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 sunt incluși și funcționarii publici cu statut special, având în vedere că actul normativ face referire la funcționarii publici în mod general.

33. *Curtea de Apel Oradea* nu a identificat practică judiciară, însă la nivelul Tribunalului Bihor judecătorii au subliniat faptul că prin legile bugetare anuale s-a prevăzut expres că nu se acordă tichetele de vacanță, apreciindu-se că funcționarii plătiți din bugetul de stat ori din bugetele locale sunt beneficiari ai Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009, iar față de modificarea art. 1 din ordonanța de urgență, prin prevederea expresă că „sunt beneficiari și funcționarii publici”, s-a considerat că nu se impune clarificarea problemei de drept semnalate.

34. *Curtea de Apel Bacău* a comunicat că nu a soluționat astfel de cauze, neavând practică judiciară

35. *La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție*, potrivit răspunsurilor transmise de Secția I civilă, Secția a II-a civilă și

Secția de contencios administrativ și fiscal, nu au fost identificate decizii de speță în care să se fi dat o dezlegare dispozițiilor legale ce fac obiectul acestei sesizări, în ceea ce privește aplicarea acestora funcționarilor publici și funcționarilor publici cu statut special.

36. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție*, prin Adresa nr. 1.826/C/3763/III-5/2016 din 8 noiembrie 2016, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VII. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale**

37. Deși nu vizează în mod direct chestiunea supusă interpretării, este relevantă Decizia nr. 14 din 18 februarie 2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 18 decembrie 2008, prin care a fost admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a statuat că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 142/1998 privind acordarea tichetelor de masă, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 142/1998*), se interpretează în sensul că alocația individuală de hrană sub forma tichetelor de masă nu se poate acorda judecătorilor, procurorilor, personalului auxiliar de specialitate și funcționarilor publici, iar pentru personalul contractual din cadrul instanțelor și parchetelor aceste beneficii nu reprezintă un drept, ci o vocație, ce se poate realiza doar în condițiile în care angajatorul are prevăzute în buget sume cu această destinație și acordarea acestora a fost negociată prin contractele colective de muncă.

38. În considerentele acestei decizii instanța supremă a reținut că magistrații constituie o categorie specială de personal, care face parte din autoritatea judecătorească și care are menirea de a exercita puterea judecătorească, magistrații desfășurându-și activitatea în temeiul unui raport de muncă *sui generis*, care are la bază un acord de voință (un contract nenumit, de drept public) încheiat cu însuși statul, reprezentat de Președintele României și de Consiliul Superior al Magistraturii. Întrucât activitatea magistraților nu se desfășoară în baza unui contract individual de muncă, aceștia nu pot beneficia de alocația individuală de hrană acordată sub forma tichetelor de masă potrivit art. 1 din Legea nr. 142/1998, salarizarea acestora fiind prevăzută de lege, care nu prevede dreptul judecătorilor, procurorilor sau altor categorii de personal din sistemul justiției la acordarea alocației individuale de hrană sub forma tichetelor de masă.

39. În ceea ce privește personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea s-a avut în vedere că raporturile de serviciu ale acestora se nasc în urma încheierii unui contract de drept public, în cazul căruia libertatea contractuală a părților este în mare parte suplinită de către legiuitor, și nu a unui contract individual de muncă, în accepțiunea Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Ca și în situația magistraților, salariile personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea sunt fixate de lege, această categorie profesională beneficiind de aceleași măsuri de protecție ca și judecătorii și procurorii, însă legiuitorul nu a prevăzut în lege în mod expres posibilitatea acordării acestora tichete de masă.

40. Curtea Constituțională nu s-a pronunțat până în prezent asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor legale care fac obiectul acestei sesizări.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

41. Prin cele două rapoarte întocmite în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

42. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, constată următoarele:

43. Reglementând, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, mecanismul procedural al pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ca un mijloc alternativ/paralel pentru asigurarea unei practici judiciare unitare în aplicarea și interpretarea legii de către instanțele judecătorești, alături de mecanismul recursului în interesul legii, legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

44. Prin prezenta sesizare, formulată de Curtea de Apel Oradea, se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare a dispozițiilor:

— *art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma inițială a reglementării* — în sensul de a se statua dacă textul normativ include, în sfera destinatarilor drepturilor pe care le prevede, numai personalul contractual ori include și funcționarii publici, respectiv funcționarii publici cu statut special;

— *art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 173/2015 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță* — în sensul de a se statua dacă noțiunea de „funcționar public” la care face referire textul normativ include și funcționarii publici cu statut special.

45. Raportând sesizarea privind pronunțarea hotărârii prealabile la condițiile impuse de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă se constată că există o cauză în curs de judecată, în contextul în care cauza pendinte a fost soluționată în primă instanță de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr. 2.592/CA/2015 din

19 noiembrie 2015, care a respins acțiunea reclamanților, funcționari publici cu statut special, având ca obiect plata drepturilor bănești reprezentând contravaloarea tichetelor/voucherelor de vacanță în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009. Împotriva acestei sentințe au declarat recurs reclamantul Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne — Biroul teritorial Bihor și pârâutul Ministerul Afacerilor Interne, fiind formulat și recurs incident de către pârâutul Spitalul Clinic de Urgență „Avram Iancu” Oradea.

46. Cauza aflată în faza recursului este în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal investit cu soluționarea pricinii în ultimă instanță, urmând să pronunțe o hotărâre definitivă, conform art. 96 pct. 3 raportat la art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, coroborate cu art. 10 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „*Recursul împotriva sentințelor pronunțate de tribunalele administrativ-fiscale se judecă de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, iar recursul împotriva sentințelor pronunțate de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel se judecă de Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel.*”

47. Prin urmare, nu există aspecte de inadmisibilitate în ceea ce privește existența unui litigiu și calitatea instanței de sesizare, situație în care se impune analiza admisibilității cererii prin raportare la condițiile legate de problema de drept a cărei lămurire se solicită.

48. Verificând admisibilitatea sesizării supuse analizei, se constată că sunt conturate o serie de neregularități de natură a contura neîndeplinirea cerinței noutății chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

49. Condiția noutății unei chestiuni de drept nu poate fi apreciată ca fiind îndeplinită, astfel cum o realizează instanța de trimitere, numai din perspectiva unei analize limitate doar la împrejurarea că asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare.

50. Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat în jurisprudența sa anterioară¹, noutatea unei chestiuni de drept poate fi generată nu numai de o reglementare nou-intrată în vigoare, ci și de una veche, deoarece criteriul vechimii, prin raportare exclusivă la anul emiterii actului normativ supus dezbaterii, nu poate fi absolutizat. Cu toate acestea, trebuie subliniat ca fiind esențial în examinarea îndeplinirii cerinței noutății aspectul ca în privința chestiunii de drept instanțele să nu fi dat o interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial.

51. Așadar, relevante în examinarea condiției noutății chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită pe calea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile sunt existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în materia de referință, deoarece caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor judecătorești, în urma unei interpretări adecvate, concretizată într-o practică judiciară consacrată.

¹ Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 13 din 8 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; Decizia nr. 14 din 8 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015; Decizia nr. 19 din 22 iunie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 octombrie 2015; Decizia nr. 36 din 7 noiembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2017.

52. Pentru a verifica existența și dezvoltarea unei jurisprudențe de către instanțele naționale au fost emise adrese către curțile de apel din țară, care au verificat practica judiciară la nivelul propriilor instanțe, precum și al tribunalelor situate în circumscripția teritorială, comunicând Înaltei Curți de Casație și Justiție hotărâri judecătorești pronunțate în materia care face obiectul sesizării de față.

53. Studiarea răspunsurilor formulate de curțile de apel cu privire la chestiunea de drept supusă analizei relevă concluzia neîndeplinirii condiției noutății chestiunii de drept semnalate, deoarece în privința dispozițiilor legale înscrise în art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, invocate ca temei al acțiunii cu care instanța de trimitere este investită în faza procesuală a recursului, practica judiciară și punctele de vedere ale instanțelor din țară sunt unitare, fiind pronunțate în această materie, încă din anul 2015, hotărâri judecătorești definitive care au adoptat, unanim, același gen de soluție.

54. Examenul jurisprudențial al hotărârilor judecătorești remise de curțile de apel din țară (la care s-a făcut referire la pct. VI) scoate în evidență că opinia unanimă a instanțelor este orientată, pentru aceleași rațiuni de interpretare a legii, spre soluția respingerii acțiunilor formulate de reclamantii, funcționari publici cu statut special (polițiști), care au ca obiect plata contravalorii tichetelor/voucherelor de vacanță în sumă de 6 salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată/an, drepturi decurgând din raporturile de serviciu derulate între părțile litigante, acțiuni întemeiate pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009.

55. În acest context se constată că problema de drept supusă dezbaterii de către titularul sesizării și-a pierdut caracterul de noutate, deoarece existența unei practici cristalizate în timp a instanțelor judecătorești și orientarea constantă și unanimă a jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor de drept care fac obiectul sesizării nu reclamă o serie de noi clarificări ale acestora, în contextul modificărilor legislative intervenite față de cele anterioare, de natură a impune o reevaluare sau reinterpretare a textelor legale analizate.

56. Așadar, chestiunea de drept a cărei dezlegare se cere nu este una nouă, nefiind îndeplinite criteriile care sunt de natură să caracterizeze noutatea problemei supuse dezbaterii, drept condiție a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile.

57. De altfel, solicitarea privind declanșarea mecanismului pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în privința normelor de drept care fac obiectul analizei de față a fost respinsă constant de către instanțele judecătorești, investite în ultimă instanță cu același gen de acțiune, întrucât s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, deoarece problema de drept semnalată nu reprezintă o chestiune de drept nouă, fiind deja pronunțate hotărâri judecătorești definitive de către curțile de apel din țară, jurisprudența fiind unitară în interpretarea normelor în discuție (a se vedea, în acest sens: Decizia civilă nr. 4.585 din 6 octombrie 2016 pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 30.179/3/2015, Decizia civilă nr. 710 din 14 iunie 2016 a Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal pronunțată în Dosarul nr. 1.888/40/2015, Decizia civilă nr. 757 din 6 iunie 2016 a Curții de Apel Cluj pronunțată în Dosarul nr. 3.721/117/2015).

58. În cuprinsul actului de sesizare instanța de trimitere a precizat că, deși la nivelul Curții de Apel Oradea nu au fost pronunțate hotărâri care să dezlege problema de drept supusă

dezbaterii, la nivelul instanțelor din țară au fost pronunțate soluții diferite de cea pronunțată prin Sentința nr. 2.592/2015 a Tribunalului Bihor, supusă prezentului control de legalitate, și a făcut trimitere la Sentința nr. 652 din 28 octombrie 2015 a Tribunalului Vrancea pronunțată în Dosarul nr. 1.495/91/2015 și Sentința nr. 261 din 19 ianuarie 2016 a Tribunalului București pronunțată în Dosarul nr. 30.179/3/2015, prin care au fost admise cereri similare, în sensul obligării părților la plata în favoarea reclamantilor funcționari publici a sumelor de bani reprezentând contravaloarea voucherelor de vacanță pentru perioada 2012—2014.

59. Din această perspectivă, în cazul analizat, cerința noutății chestiunii de drept tot nu poate fi considerată îndeplinită, deoarece soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești la care a făcut referire instanța de trimitere au fost reformate în calea de atac a recursului, fiind pronunțate Decizia nr. 454/2016 a Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal și Decizia nr. 4.585/2016 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sentințele recurate fiind casate și, în rejecție, acțiunea reclamantilor a fost respinsă, instanțele de recurs dând normelor de drept în discuție aceeași interpretare avută în vedere de jurisprudența deja consacrată în materie. Mai mult, în contextul în care s-ar fi conturat o eventuală practică neunitară, aspect sugerat de către instanța de trimitere, sesizarea instanței supreme nu ar putea fi realizată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, întrucât scopul acestui mecanism procedural, respectiv acela al preîntâmpinării practicii neunitare, nu mai poate fi atins în ipoteza semnalată.

60. Separat de aceste aspecte care vizează examinarea condiției noutății chestiunii de drept, pentru ca mecanismul procedural reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie denaturat de la scopul său firesc și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, este necesar ca sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să aibă drept obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme, în scopul înlăturării oricărui impediment care ar obstacula activitatea judecătorului pentru emiterea actului jurisdicțional final.

61. În acest sens, în doctrină a fost subliniată opinia că sesizarea trebuie să privească o normă de drept susceptibilă de interpretări diferite, care, odată aplicată în cauze concrete, ar genera o practică neunitară, iar aceste posibile interpretări diferite, doar prefigurate sau deja afirmate pe plan doctrinar, trebuie arătate în sesizare.

62. De aceea, chiar dacă nu este prevăzută expres ca o condiție de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, problema eficienței sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție raportată la rezolvarea litigiului în care a intervenit reclamă ca identificarea chestiunii de drept de către titularul sesizării să vizeze o chestiune juridică reală, care ridică probleme de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii ce necesită rezolvarea de principiu a chestiunii de drept în procedura hotărârii prealabile, și nu realizarea unor operațiuni de interpretare și aplicare a unui text de lege în raport cu circumstanțele particulare ce caracterizează fiecare litigiu.

63. În acest context al analizei, se observă că, spre deosebire de legislația franceză, care prevede expres condiția dificultății serioase, veritabile și pe cea a interesului pentru un număr mare de cazuri, pentru sesizarea instanței supreme² legislația internă lasă o largă marjă de apreciere titularilor sesizării sub acest aspect.

² Relevant este textul art. 441-1 din Codul de organizare judiciară: „Înainte de a statua asupra unei probleme noi de drept, prezentând o dificultate serioasă și care se ridică în numeroase litigii, instanțele judecătorești pot, printr-o decizie nesusceptibilă de recurs, să solicite avizul Curții de Casație.”

64. Din această perspectivă, identificarea problemei de drept care poate forma obiectul pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie examinată și prin raportare la obligațiile judecătorului de a primi și soluționa cererile de competența instanțelor judecătorești în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile, obligație ce este ridicată la rang de principiu fundamental ce își găsește consacarea în prevederile cuprinse în art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă”.

65. Cum interpretarea normelor de către judecător implică tocmai acel procedeu logico-judiciar de stabilire a conținutului și sensului acestor norme, chestiunea de drept trebuie să suscite serioase dificultăți care ar împiedica pronunțarea soluției, deci nu simple obstacole care ar putea fi înlăturate printr-o reflexie mai aprofundată a judecătorului cauzei, deoarece „această condiție a dificultății serioase a întrebării prealabile permite judecătorului să fie lămurit asupra unei întrebări importante, fără a-l libera de obligația să de a judeca pricina și fără a se întârzia în mod inutil procesul în favoarea uneia dintre părți”³.

66. Din această perspectivă, întrucât normele legale au întotdeauna un caracter general și impersonal, din care trebuie să se extragă esența aplicabilă la cazul concret, aplicarea legii de către judecător presupune interpretarea acesteia, adică determinarea conținutului și sensului ei exact la situația concretă dedusă judecării. Chiar și în situația în care legea este incompletă pentru rezolvarea cererii respective, judecătorul este chemat să se pronunțe și să recurgă la alte norme juridice sau principii de drept incidente sau, dacă legea este neclară, trebuie să folosească metode de interpretare în conformitate cu principiile de drept pe care i le furnizează doctrina și jurisprudența, atât timp cât interpretarea legii civile reprezintă o etapă necesară în procesul aplicării legii civile, în scopul de a stabili conținutul și sensul normei și a o putea aplica situației de fapt conturate în cazul dedus judecării.

67. În cazul analizat, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale în scopul de a se determina dacă în sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 sunt incluși și funcționarii publici, respectiv funcționarii publici cu statut special (calitate deținută de reclamantii din prezenta cauză), și dacă noțiunea de „funcționar public” la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 173/2015, include categoria funcționarilor publici cu statut special.

68. Trebuie remarcat că dispozițiile legale a căror interpretare se solicită de către titularul sesizării nu comportă o dificultate reală, în sensul că textele legale ar ridica modalități diferite de interpretare, deoarece normele de drept supuse analizei sunt clare și lipsite de echivoc. Nu se semnalează nici prezența vreunei ambiguități de reglementare sau a existenței unei sincope în corelarea acestora cu alte dispoziții legale în vigoare.

69. De altfel, chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită nu este una veritabilă și datorită faptului că problema supusă analizei nu implică noutate, deoarece și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, normele de drept în discuție fiind interpretate unitar și constant de către instanțele naționale. Raționamentul judiciar care a fundamentat soluțiile pronunțate în cauze similare s-a axat pe analiza de conținut și succesiunea în timp a normelor înscrise în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 care reglementează acordarea tichetelor/voucherelor de vacanță în raport cu intervalul temporal solicitat, dar și pe corelarea acestor norme cu dispozițiile speciale reglementate de Legea nr. 360/2002 privind Statutul poliștilor, cu modificările

și completările ulterioare (Legea nr. 360/2002) și Legea nr. 188/1999.

70. În forma sa inițială, art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea tichetelor de vacanță, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 24 februarie 2009, prevedea la alin. (2) și (3) că: „(2) *Instituțiile din sectorul bugetar definite conform Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, și Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și subordonare, inclusiv cele care se finanțează integral din venituri proprii, regiile autonome, societățile comerciale la care statul este acționar unic sau acționar majoritar, societățile și companiile naționale care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă acordă, în condițiile legii, tichete de vacanță.*

(3) *Tichetele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.*”

71. În urma aprobării cu modificări și completări a ordonanței de urgență, prin Legea nr. 94/2014, art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță are următorul cuprins: „(2) *Instituțiile publice definite conform Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și instituțiile publice locale definite conform Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și subordonare, inclusiv cele care se finanțează integral din venituri proprii, regiile autonome, societățile reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la care statul este acționar unic sau acționar majoritar, societățile și companiile naționale care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă, acordă, în condițiile legii, vouchere de vacanță.*

(3) *Voucherele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori.*” Prin actul normativ de aprobare a ordonanței de urgență noțiunea de „tichete de vacanță” a fost înlocuită cu cea de „vouchere de vacanță”.

72. Textul a suferit o nouă modificare, prin Legea nr. 173/2015 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, art. 1 alin. (2) având următorul cuprins: „(2) *Instituțiile publice definite conform Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și instituțiile publice locale definite conform Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și subordonare, inclusiv cele care se finanțează integral din venituri proprii, care încadrează funcționari publici și/sau personal prin încheierea unui contract individual de muncă, după caz, acordă, în condițiile legii, prime de vacanță numai sub forma voucherelor de vacanță.*”

73. În raport cu conținutul explicit al dispozițiilor legale evocate, instanțele judecătorești au reținut că tichetele/voucherele de vacanță se acordă numai în condițiile legii.

³ Anne-Marijke Morgan de Rivery-Guillaud, „La saisine pour avis de la Cour de cassation”, Jurisclasseur, Edition générale, 1992, nr. 15, pag. 173.

74. S-a avut în vedere, în esență, din coroborarea dispozițiilor înscrise în art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 — forma inițială a reglementării, până la modificările intervenite prin Legea nr. 173/2015 — că obligația de acordare a tichetelor de vacanță de către instituțiile publice și celelalte entități prevăzute de lege era prevăzută strict pentru personalul contractual. Relativ la sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, forma inițială a reglementării, instanțele au examinat măsura în care reclamanții, în calitatea acestora de funcționari publici cu statut special, se încadrează în categoria de personal prin încheierea unui contract individual de muncă, astfel cum rezidă în mod expres din dispoziția legală evocată.

75. Raportat la acest aspect s-a avut în vedere că dispozițiile Legii nr. 360/2002 statuează că polițiștii sunt subiecți de drept ai raportului de serviciu și nu de muncă, ce rezultă din actul administrativ de numire în funcție, astfel cum este stipulat și în cuprinsul Legii nr. 188/1999.

76. Analiza de conținut a normelor înscrise în textul evocat realizată de instanțele judecătorești a evidențiat concluzia că dispoziția legală vizează expres personalul angajat în temeiul unui contract individual de muncă, și nu pe cel care își desfășoară activitatea în temeiul unui raport de serviciu, situație în care s-au regăsit reclamanții.

77. Ulterior, art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 a fost modificat prin Legea nr. 173/2015, dispoziții în accepțiunea cărora în noțiunea de „funcționar public” sunt incluși și funcționarii publici cu statut special.

78. În soluționarea acțiunilor cu care au fost investite, instanțele au examinat și condiția prevăzută de dispozițiile legale înscrise în art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, potrivit căreia tichetele de vacanță se acordă în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de stat sau, după caz, în bugetele locale, pentru unitățile din domeniul bugetar, și în limitele sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, potrivit legii, pentru celelalte categorii de angajatori. Or, prin acte normative subsecvente celui în care se prevedea acordarea contravalorii tichetelor/voucherelor respective s-a prevăzut expres că în bugetele instituțiilor publice nu au fost prevăzute sume pentru acordarea de tichete/vouchere de vacanță personalului din cadrul acestora.

84. Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din același act normativ, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea va fi respinsă ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.217/111/2015 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

I. Dacă în sfera destinatarilor drepturilor acordate în temeiul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare — forma inițială a reglementării — este inclus numai personalul contractual ori sunt incluși și funcționarii publici, respectiv funcționarii publici cu statut special;

II. Dacă noțiunea de „funcționar public” la care face referire art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 173/2015 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 8/2014 pentru modificarea unor termene prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, include și funcționarii publici cu statut special.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 februarie 2017.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Hotărârii arbitrale nr. 1 din 15 martie 2017 privind stabilirea criteriilor de repartizare a remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor, precum și a comisionului de colectare datorat organismului desemnat colector din utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, colectate de UCMR-ADA în temeiul Deciziei Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 41 din 10 martie 2008, respectiv Decizia Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 170 din 13 aprilie 2007, decizie prin care a fost desemnat drept organism de gestiune colector al remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor pentru utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune stabilite prin Decizia civilă nr. 271A din 2 noiembrie 2007, în referire la Metodologia privind utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune

În conformitate cu prevederile art. 131² alin. (8) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de Referatul Secretariatului General al Corpului de Arbitri nr. RG II/1771 din 20 martie 2017, în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare, și ale Deciziei prim-ministrului nr. 427/2012 privind numirea doamnei Irina Lucan-Arjoca în funcția de director general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, precum și ale Deciziei prim-ministrului nr. 278/2015 privind exercitarea atribuțiilor directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

directorul general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Hotărârea arbitrală nr. 1 din 15 martie 2017 privind stabilirea criteriilor de repartizare a remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor, precum și a comisionului de colectare datorat organismului desemnat colector din utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, colectate de UCMR-ADA în temeiul Deciziei Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 41 din 10 martie 2008, respectiv Decizia Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 170 din 13 aprilie 2007, decizie prin care a fost desemnat drept

organism de gestiune colector al remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor pentru utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune stabilite prin Decizia civilă nr. 271A din 2 noiembrie 2007, în referire la Metodologia privind utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta deciziei.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe site-ul www.orda.ro.

Directorul general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Irina Lucan-Arjoca

București, 20 martie 2017.
Nr. 27.

**HOTĂRÂREA ARBITRALĂ Nr. 1
din data de 15 martie 2017**

privind stabilirea criteriilor de repartizare a remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor, precum și a comisionului de colectare datorat organismului desemnat colector din utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, colectate de UCMR-ADA în temeiul Deciziei Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 41 din 10 martie 2008, respectiv Decizia ORDA nr. 170 din 13 aprilie 2007, decizie prin care a fost desemnat drept organism de gestiune colector al remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor pentru utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune stabilite prin Decizia civilă nr. 271A din 2 noiembrie 2007, în referire la Metodologia privind utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune

Dosar nr. 2/2014

Completul de arbitraj compus din:
— Stângu Lucian — președinte
— Romașcanu Nicoleta Cristina — arbitru
— Olariu Mihai — arbitru
— Ionescu Mircea Felix Melinești — arbitru
— Dușescu Cristian Mircea — arbitru

Pe rol se află cererea de arbitraj (Dosar nr. 2/2014) formulată de Asociația Producătorilor de Muzică (APM) având ca obiect

stabilirea criteriilor de repartizare între organismele de gestiune colectivă APM și UCMR-ADA a remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor, precum și a comisionului de colectare datorat organismului desemnat colector din utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune, colectate de UCMR-ADA în temeiul Deciziei ORDA nr. 41/10.03.2008, respectiv Decizia ORDA nr. 170/13.04.2007, decizie prin care a fost desemnat drept organism de gestiune colector al remunerațiilor

cuvenite titularilor de drepturi de autor pentru utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune stabilite prin Decizia civilă nr. 271A/02.11.2007, în referire la Metodologia privind utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune.

Prin cererea de arbitraj, formulată în conformitate cu dispozițiile art. 131² alin. 3—9 din Legea nr. 8/1998, Asociația Producătorilor de Muzică (APM) a arătat că a fost avizată să funcționeze ca organism de gestiune colectivă a drepturilor de autor prin Decizia ORDA nr. 115/15.06.2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 30 ianuarie 2013.

Decizia ORDA nr. 115/15.06.2012 a fost atacată în contencios administrativ de către UCMR-ADA, Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor, fiind criticată pentru nelegalitate.

Cererea de chemare în judecată prin care UCMR-ADA a solicitat anularea Deciziei ORDA nr. 115/15.06.2012 a format obiect al Dosarului nr. 9.555/2/2012.

Înainte de a fi soluționat irevocabil Dosarul nr. 9.555/2/2012, Asociația Producătorilor de Muzică (APM) a solicitat ORDA inițierea procedurii de arbitraj.

Ca urmare a tragerii la sorți din data de 08.12.2014 au fost desemnați inițial arbitrii titulari: Manolache Adrian, Romașcanu Nicoleta Cristina, Stratulă Andreea, Briciu Traian Cornel și Popescu Raluca Andreea.

Prin procesul-verbal din data de 15.12.2014, potrivit art. 131² alin. (5) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, s-a constituit Completul de arbitraj și a fost stabilit primul termen al arbitrajului pentru data de 18.12.2014, precum și valoarea onorariului brut de 8.000 lei/arbitru, repartizat în cote egale între părți, rezultând un total de plată de 20.000 lei pentru fiecare dintre cele două părți aflate în arbitraj.

Prin cererea de arbitraj, APM a solicitat stabilirea unor criterii de repartizare între organismele de gestiune colectivă APM și UCMR-ADA a remunerațiilor pentru radiodifuzarea operelor muzicale de către organismele de televiziune, colectate de către UCMR-ADA, precum și stabilirea comisionului de colectare datorat organismului de gestiune colectivă desemnat colector al remunerațiilor cuvenite titularilor de drepturi patrimoniale de autor pentru utilizarea prin radiodifuzare a operelor muzicale de către organismele de televiziune.

Cererea de arbitraj a fost întemeiată de către APM pe drepturile ce i-ar fi revenit în calitate de organism de gestiune colectivă de drepturi de autor, calitate dobândită ca urmare a avizării funcționării sale ca organism de gestiune colectivă a drepturilor de autor prin Decizia directorului general al ORDA nr. 115/15.06.2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 30 ianuarie 2013.

UCMR-ADA a formulat întâmpinare, înregistrată la ORDA cu nr. 298/15.01.2015, prin care a invocat, pe cale de excepție, necompetența tribunalului arbitral, decăderea APM din dreptul de a propune probe și de a formula concluzii în arbitraj, nulitatea cererii de arbitraj formulate de APM, nelegalitatea Deciziei ORDA nr. 115/15.06.2012, lipsa calității procesuale active a APM și lipsa de interes a APM în formularea cererii de arbitraj.

La data de 22.01.2015, completul de arbitri, luând act de faptul că Tribunalul București a stabilit termen de soluționare a cererilor de recuzare, formulate în prezentul dosar, pentru data de 27.01.2015 și având în vedere prevederile art. 49 alin. (2) din Codul de procedură civilă, respectiv art. 567 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a amânat cauza la data de 30.01.2015.

La data de 30.01.2015, UCMR-ADA a formulat cerere de suspendare a procedurii de arbitraj până la soluționarea irevocabilă a Dosarului nr. 9.555/2/2012, aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție cu termen la data de 28.04.2015.

Prin Încheierea de ședință din 9.02.2015 Completul de arbitraj a respins excepția necompetenței tribunalului arbitral și excepția decăderii APM din dreptul de a propune probe și de a formula concluzii în arbitraj, excepții invocate de UCMR-ADA prin întâmpinare.

Prin aceeași încheiere din 9.02.2015, pentru motivele arătate în aceasta și în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă, Completul de arbitraj a admis cererea UCMR-ADA de suspendare a arbitrajului până la soluționarea irevocabilă a cauzei ce a făcut obiect al Dosarului nr. 9.555/2/2012 aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin Decizia civilă nr. 2.151/30.06.2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 9.555/2/2012*, a fost admis recursul UCMR-ADA împotriva Sentinței civile nr. 2.427 din 1 octombrie 2015 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal. A fost casată această sentință și pe fond a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de UCMR-ADA în sensul că s-a dispus anularea Deciziei O.R.D.A. nr. 115/2012.

Ca urmare a soluționării irevocabile a Dosarului nr. 9.555/2/2012*, prin cererea înregistrată la ORDA cu nr. 7.411/05.07.2016, UCMR-ADA a solicitat repunerea pe rol a Dosarului de arbitraj nr. 2/2014.

La cererea de repunere pe rol a fost atașat în original un certificat de grefă eliberat de Înalta Curte de Casație și Justiție din care rezultă soluționarea irevocabilă a Dosarului nr. 9.555/2/2012* în sensul anulării Deciziei ORDA nr. 115/2012.

La data de 18.07.2016, conform Procesului-verbal nr. 5.530/18.07.2015, încheiat la sediul ORDA, a fost desemnat prin tragere la sorți noul Corp de arbitri care funcționează pe lângă ORDA, deoarece Ordinul ministrului culturii nr. 2.381/23.07.2013 prin care a fost numit corpul de arbitri inițial își înceta aplicabilitatea la data de 23.07.2016. Ca urmare a acestui fapt completul inițial de arbitraj și-a încheiat mandatul.

Prin Ordinul ministrului culturii și identității naționale nr. 2.072 din 13.02.2017 dat în baza Adresei ORDA nr. RGII/IES/365/25.01.2017, înregistrată la minister cu nr. 559/25.01.2017, s-a numit un nou corp de arbitri care funcționează pe lângă ORDA, format din 20 de membri conform prevederilor Legii nr. 8/1996.

La data de 27.02.2017 a avut loc la sediul ORDA tragerea la sorți a componentei noului complet de arbitraj ca urmare a Sentinței civile nr. 1.346/24.10.2016 a Tribunalului București, pronunțată în Dosarul nr. 37.152/3/2016 prin care s-a admis cererea UCMR-ADA de a obliga ORDA să convoace părțile și arbitrii în vederea soluționării cererii de repunere pe rol formulată de aceasta.

ORDA, prin Adresa nr. RGII/1.029/20.02.2017, a solicitat părților punctul de vedere cu privire la tragerea la sorți a noului complet arbitral în Dosarul de arbitraj nr. 2/2014.

Ca urmare a răspunsurilor UCMR-ADA nr. RGII/1.058/21.02.2017 și APM nr. RGII/1.090/21.02.2017 acestea au fost de acord cu tragerea la sorți a unui nou complet arbitral în data de 27.02.2017.

Astfel, prin Adresa ORDA nr. RGII/IES/1.385/03.03.2017, arbitrii titulari ce au confirmat participarea la procedura arbitrală sunt:

- Romașcanu Nicoleta Cristina — arbitru
- Olariu Mihai — arbitru
- Ionescu Mircea Felix Melinești — arbitru
- Duțescu Cristian Mircea — arbitru
- Stângu Lucian — arbitru.

Convocarea părților de către noul complet arbitral a fost fixată la data de 9.03.2017, ora 13,00, la sediul ORDA din Calea Victoriei nr. 118, et. 4, camera 18, sectorul 1, București, în vederea soluționării cererii de repunere pe rol a Dosarului de arbitraj nr. 2/2014.

La data de 9.03.2017 completul arbitral a admis cererea de repunere pe rol a Dosarului nr. 2/2014 formulată de UCMR-ADA.

UCMR-ADA invocă lipsa calității procesuale active și a nulității cererii de arbitraj formulată de APM, menționând că APM nu mai este organism de gestiune colectivă, invocând art. 124, 125 și art. 133 din Legea nr. 8/1996, art. 36 CPC, art. 207 din Codul civil (activitatea nu poate fi desfășurată fără această autorizație), precum și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2.151/2016 (Dosarul nr. 9.555/2/2012*).

Reprezentantul APM menționează că nu este vorba de lipsa calității procesuale active, ci de lipsa capacității procesuale a APM. Consideră că, indiferent de tipul de excepție admisă, efectul este identic. Pentru a nu pune concluzii de admitere a unei excepții invocate de partea adversă, reprezentantul APM lasă la aprecierea completului soluția privind lipsa calității procesuale active invocate de UCMR-ADA.

Reprezentantul UCMR-ADA susține că APM ca persoană juridică are capacitate, dar nu este specializată, neavând capacitate pentru arbitraj. Lasă la aprecierea completului să se pronunțe pe excepțiile invocate.

Reprezentantul APM arată în continuare că, în opinia sa, onorariul arbitral ar trebui redus, întrucât completul nu urmează să pronunțe o hotărâre în sensul prevăzut de Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, în sensul că prin actul completului nu se va stabili o metodologie.

UCMR-ADA precizează că nu este de acord cu această susținere, întrucât completul arbitral trebuie să pronunțe o hotărâre arbitrală, în mod evident, chiar dacă nu se va pronunța cu privire la o metodologie, completul nefiind limitat prin Legea nr. 8/1996 la acest aspect. De asemenea, UCMR-ADA precizează că cererea de inițiere a arbitrajului a fost formulată în anul 2014, repunerea pe rol în anul 2016 nu a fost posibilă din motive obiective, iar faptul că s-au schimbat membrii completului nu împiedică emiterea unei hotărâri arbitrale.

Totodată, UCMR-ADA solicită plata cheltuielilor de judecată de către APM, constând în onorariul arbitral ocazionat de acest arbitraj.

Față de solicitarea UCMR-ADA, APM susține că solicită la rândul său cheltuielile de judecată constând în onorariul arbitral. Arată că solicitarea cheltuielilor de judecată poate aparține oricăreia dintre părți, dar dacă decizia completului va fi de admitere a acestor cheltuieli, acestea ar trebui să se deducă din sumele plătite ca onorariu. APM menționează că pentru formalism solicită aceste cheltuieli, însă dorește să știe dacă prin absurd se va restitui întreg onorariul către părțile din arbitraj, UCMR-ADA solicită și plata altor cheltuieli.

Reprezentantul UCMR-ADA menționează că nu solicită alte cheltuieli, ci doar onorariul.

Completul arbitral întreabă părțile dacă mai există alte cereri. Părțile învederează că nu mai au alte cereri de formulat.

Completul arbitral rămâne în pronunțare și amână pronunțarea până la data 15 martie 2017. Acordă termen pentru depunerea concluziilor scrise de către părți, în format scris și electronic, până la data de 13.03.2017, ora 10,00.

La data de 13.03.2017 părțile au depus note scrise ce au fost comunicate de ORDA completului arbitral prin e-mail.

Prin notele scrise UCMR-ADA a prezentat un scurt istoric al arbitrajului și a reiterat excepția nulității cererii de arbitraj formulată de APM, lipsa calității procesuale active a APM, respingerea apărărilor APM privind cuantumul onorariului de arbitraj, precum

și obligarea APM la plata cheltuielilor arbitrale în conformitate cu prevederile art. 40 alin. 2, art. 453 din noul Cod de procedură civilă raportate la dispozițiile art. 207 alin. 2 din Codul civil.

Prin notele scrise APM a precizat că lasă la aprecierea completului arbitral excepțiile invocate de UCMR-ADA fiind în cunoștință de cauză asupra efectelor Deciziei nr. 2.151/30.06.2016, pronunțată de ICCJ în Dosarul nr. 9.555/2/2012*, precum și diminuarea onorariului arbitral la nivel de 10% din cel achitat.

În cauză, părțile au administrat proba cu înscrisuri.

După deliberări, în temeiul dispozițiilor art. 248 din noul Cod de procedură civilă completul arbitral se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea de fond a cauzei.

Completul de arbitraj reține că s-au invocat simultan mai multe excepții, fapt pentru care determină ordinea de soluționare în funcție de efectele pe care acestea le produc.

Astfel, s-au invocat de către UCMR-ADA excepția nulității cererii de arbitraj formulată de APM, excepția lipsei calității procesuale active a APM, excepția lipsei capacității de exercițiu a APM.

Având în vedere excepțiile invocate și dezbătute simultan, precum și efectele acestora, în temeiul art. 248 alin. 1 NCP, completul de arbitraj se va pronunța mai întâi asupra excepției de fond privitoare la lipsa de calitate procesuală activă a APM.

Completul va analiza cu prioritate excepția privitoare la lipsa de calitate procesuală, întrucât capacitatea procesuală de exercițiu, care definește aptitudinea celui care are folosința dreptului de a sta în proces, este urmarea firească a capacității de folosință. În lipsa unui drept nu este de conceput nici exercițiul lui.

Completul apreciază că APM ar putea solicita stabilirea criteriilor de repartizare între organismele de gestiune colectivă a remunerațiilor ce fac obiectul cererii de arbitraj, numai în măsura în care ar avea calitatea de organism de gestiune colectivă, fiind necesar să existe identitate între inițiatorul cererii și titularul dreptului din raportul juridic dedus arbitrajului. Or, prin Decizia nr. 2.151/30.06.2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 9.555/2/2012*, a fost anulată Decizia O.R.D.A. nr. 115/2012 privind avizarea constituirii și funcționării APM ca organism de gestiune colectivă a drepturilor patrimoniale de autor.

Față de aceste considerente, completul va admite excepția lipsei calității procesuale active a APM și va respinge cererea de arbitraj formulată de APM ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală activă.

Având în vedere analiza cu prioritate a excepției lipsei calității procesuale și admiterea acesteia, completul nu se va mai pronunța asupra excepțiilor care îi succedă, acestea rămânând fără obiect.

În ceea ce privește cererea APM de diminuare a cheltuielilor arbitrale la limita de 10% din onorariul achitat urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată având în vedere finalizarea de către completul arbitral, prin hotărâre arbitrală, a procedurii cu care a fost investit în limitele conferite de Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, în cauză nefiind întrunite condițiile art. 599 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește solicitarea UCMR-ADA privind obligarea părții adverse la achitarea cheltuielilor arbitrale efectuate în cauză în cuantum de 20.000 lei, întemeiată pe dispozițiile art. 453 din noul Cod de procedură civilă, completul de arbitraj o consideră ca fiind întemeiată având în vedere faptul că acestea au fost ocazionate de desfășurarea prezentului arbitraj, iar cererea prin care a fost investit completul arbitral a fost respinsă.

Pentru aceste motive completul arbitral

HOTĂRÂȘTE:

Admite excepția lipsei calității procesual active a Asociației Producătorilor de Muzică (APM) invocată de UCMR-ADA, Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor.

Respinge cererea de arbitraj formulată de Asociația Producătorilor de Muzică (APM), cu sediul în București, str. Soldat Vasile Croitoru nr. 6, bl. 8, sc. 1, et. 1, ap. 8, sectorul 5, și sediul ales în București, str. Traian nr. 2, bl. F1, sc. 4, et. 5, ap. 15, sectorul 3, împotriva UCMR-ADA, Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor, cu sediul în București, Str. Ostașilor nr. 12, sectorul 1, ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală activă.

Respinge cererea Asociației Producătorilor de Muzică (APM) de reducere a onorariului arbitral la nivelul de 10% din cel achitat.

Obligă Asociația Producătorilor de Muzică (APM) la plata cheltuielilor arbitrale către UCMR-ADA, Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor în cuantum de 20.000 lei.

Pronunțată astăzi, în data de 15 martie 2017, la sediul Corpului de Arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, în București, Calea Victoriei nr. 114, sectorul 1.

Cu apel în 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Completul arbitral:

Stângu Lucian — președinte
Romașcanu Nicoleta Cristina — arbitru
Olariu Mihai — arbitru
Ionescu Mircea Felix Melinești — arbitru
Duțescu Cristian Mircea — arbitru

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

